

STATISTIKA

V krstni milosti je bilo prerojenih in sprejetih v župnijsko občestvo 33 otrok, 17 dečkov in 16 deklic. Kar 8 več kot v letu 2007. Ker je otrok krščen v veri staršev, želimo ob tem dogodku in odločitvi pomagati staršem, da poglobijo svojo vero in tudi uredijo poroko, če tega do sedaj še niso naredili. V ta namen imamo vsak tretji ponedeljek ob 20. uri srečanje s starši in botri.

K angelski mizi, k prvemu sv. obhajilu je letos pristopilo 31 tretješolcev, 17 dečkov in 14 deklic. Leta 2007 se je tega zakramenta udeležilo 65 otrok.

Na zakrament sv. birme – prejem Sv. Duha – se je dve leti pripravljala 101 birmanec, 42 fantov in 59 deklet. Zakrament jim je podelil prelat Vinko Vegelj.

Zakrament sv. zakona je prejele 12 parov. Najstarejši ženin je bil rojen 1957. leta, najmlajša nevesta pa 1984. leta.

Od nas je odšlo v večnost 25 župljanov, 10 moških in 15 žensk. Najmlajši je štel 20 let, najstarejši 96 let. Neprevidnih, to je, da pred smrtjo niso prejeli sv. spovedi, bolniškega maziljenja in sv. obhajila, kar 15 pokojnikov. Ta podatek je kar resen opomin nam vsem, da v prihodnje bolj poskr-

bimo, da bolnik prejme sv. zakramente kot veliko pomoč za premagovanje bolezni in za vdani prehod v večnost.

Ne bojmo se o tem pogovoriti z bolnim ali ostarelim. Maršikdo si to želi, pa ne ve, kako bi to povedal domačim. Tudi v bolnišnicah lahko pokličete duhovnika, da bo obiskal bolnika. Naslov: **Bolniška župnija, Trubarjeva 82, Ljubljana, tel. 01 232 0449.**

V takih trenutkih še posebej velja pravilo: »KAR HOČEŠ, DA BI DRUGI TEBI STORILI, TI DRUGIM STORI!« Vzrok smrti je bil v 11 primerih rak, kap v petih, starostna oslabelost štirikrat, odpoved srca dvakrat, pljučnica enkrat in enkrat samomor.

Sveto obhajilo, ki se deli pri sv. maši in bolnikom izven maše, je velika milost. V letu 2008 je bilo razdeljenih 51.000 obhajil. Ob tej priložnosti vas spodbujam, da sv. obhajila ne bi prejeli ne vredno. Dogaja se, da nekdo več časa ob nedeljah ni bil pri sv. maši, pa gre brez predhodne sv. spovedi k obhajilu. To gotovo ni prav. Sv. obhajilo je znamenje edinosti in ljubezni s Kristusom. Zato tudi tisti, ki živijo v zakonski skupnosti cerkveno neporočeni, ne smejo pristopiti k obhajilu.

Priložnost za sv. spoved je vsako soboto od 16. do 18. ure.

Vsak prvi petek obiskujemo

bolnike na domu.

Ob sobotah pa je ob 10. uri sv. maša v Domu starejših – Grapovčnik, kamor ste vabljeni tudi zunanji obiskovalci.

Logatec mesto ima 8.248 prebivalcev, od teh je okoli 5.500 katoličanov. Nedeljsko bogoslužje pa redno obiskuje 1.100 kristjanov.

K verouku hodi 405 otrok, od teh prihaja ob nedeljah k sv. maši od 240 do 250 veroučencev. Kar veliko otrok sodeluje pri ministrantih, skavtjih, pevskem zboru, skupini Nazaret, pri oratoriju.

V letu mladih smo še posebej pozorni, da bi vključevali v župnijsko občestvo čim več mladih. Dostojanstvo človeške osebe temelji v njeni ustvarjenosti po božji podobi in sličnosti; izpolnjuje se v poklicanosti k blaženosti v Bogu. Človeku je lastno, da se svobodno odloča za to dovršitev. S svojimi premišljenimi dejanji se človeška oseba prilikuje, ali pa ne prilikuje dobrini, ki jo objublja Bog in zanjo pričuje vest. Ljudje sami sebe dograjujejo in rastejo od znotraj; iz celotnega svojega življenja, čutnega in duhovnega, napravljajo gradivo za svojo rast. S pomočjo milosti rastejo v kreposti, se izogibajo greha in se, če so ga storili, kakor izgubljeni sin izročijo usmiljenju našega nebeškega Očeta. Tako se približajo popolni ljubezni (KKC, str.449).

Janez Kompare, župnik

DROBEC IZ ŽIVLJENJA NAŠE FARNE SKUPNOSTI

Zadnje decembrske dni preteklega leta 2008 so se dela na Griču zaradi zime ustavila. Kot da bi bilo dogovorjeno ... so »Nebesa« naklonila toliko ugodnega vremena, da je bilo mogoče postaviti še streho nad – za čuda – hitro zrasklim domom na Griču. V prvem deževnem decembrskem dnevu so se prizadevni delavci različnih profilov podjetja Eurogradnje in mnogi, ki so skrbeli, da so vsa dela tekla usklajeno in po načrtih, zbrali na zaključnem zaslužnem »likofu«.

Prisrčno srečanje »jugoslovanskih narodov« v malem bi lahko rekli po tem, ko se je oglasila pesem enih in drugih. In drug drugemu so se pri petju pridružili. Poseben ton

temu zaključku del pa je dala zapeta Zdravljica. Vsi v en glas smo še znali zapeti slovensko himno, ki jo je uvodoma na harmoniko uglasil župnik Janez Kompare. Priznam, da me je spontano in ubrano zapeta pesem presenetila, kot da se še poznamo in da smo še lahko prijatelji. In če so se razlike v jedilniku potem, ko so eni segli po pečeni jagnjetini in drugi po »šniclih«, pokazale, je zapeta Zdravljica nakazala pridih možnega ekumensko obarvanega sožitja med ljudmi, ki so še vsega nekaj let nazaj znali strpneje prenašati drug drugega.

Upanje umrje zadnje, je večkrat zapisana misel. Zato si lahko tudi želimo, da doživeto sožitje med ljudmi ne bo zamrlo.

Opravljeno delo pa daje tudi upanje, da smo na pravi poti k cilju: postaviti v Logatcu dom, na katerega bomo ponosni; zgrajen bo za vse ljudi, potrebne pomoči; ljudi dobre volje z željo postati dobri sosede, razumni sogovorniki in lahko tudi prijatelji. Gospod Janez Kompare je tudi to pot dokazal sposobnost smiselnega povezovanja ljudi. S svojo harmoniko pa je tudi pomagal najti ubrano »štimumo«.

Zaželimo mu, da bi s »projektom« lahko nadaljeval! Priznajmo, da je za tako obsežno zastavljeno delo potrebno tudi veliko razumevanja in pomoči vseh, tudi tistih, ki vse to delo le opazujemo.

Pavle Mihevc

Vabilo

V **nedeljo,**
1. februarja,
bo v **Narodnem**
domu ob 15. uri
dobrodelni
koncert.
Izkupiček bo namenjen za gradnjo doma na Griču.
Prisrčno vabljeni!

Foto: Tomo Sirle

Spoštovani in cenjeni farani!

V naši župniji že več let načrtujemo, da bi zgradili večgeneracijski dom, kjer bi se lahko kot v veliki družini srečevali otroci, mladina, odrasli in ostareli. Ob delu z otroki v Miklavževem vrtcu in pri verouku spoznavamo, da je za otroke prav zdravilno, da se srečujejo z bolnimi in ostarelimi, za slednje pa je srečanje z njimi pravo poživilo. Lani smo začeli z gradnjo; v novem domu bodo prostori vrtca za petinsedemdeset otrok. Povečane bodo tudi zmogljivosti nastanitve starostnikov v Domu Marije in Marte s tridesetimi dodatnimi posteljami. V sklopu doma bo nova kuhinja, večja dvorana za skupna srečanja, prostori uprave in knjižnica. Tudi mladina in skavti dobo dobili svoje prostore.

Ta projekt je za župnijo velik izziv, zato se za pomoč obračamo tudi na vas. Predračun celotnega projekta je dva in pol milijona evrov. Dve petini sredstev je bilo že zbranih, z njimi smo stavbo zgradili in pokrili s streho. Drugi dve petini bomo zagotovili z najemom kredita, eno petino pa načrtujemo zbrati z donacijami in nabirkami v župniji. Ko boste prejeli to pismo, Vas lepo prosim, da ga sprejmete dobrohotno. Dolgo sem tehtal, kako naj Vas seznanim s projektom večgeneracijskega centra v naši župniji. Odločil sem se, da Vam posredujem nekaj konkretnih informacij in Vas povabim, da na svoj način pomagata pri tem. Če tega ne zmorete, naj Vas pismo ne obremenjuje.

Morda boste kdaj potrebovali tovrstno pomoč za katerega od svojcev ali zase. Takrat boste lahko potrkali tudi Vi na vrata našega doma. Radi bomo pomagali. Če v zvezi s tem potrebujete še kakšno informacijo ali imate kakšno željo, sem Vam na razpolago na telefonski številki 051/ 376 694 ali v župnijski pisarni.

Lepo Vas pozdravljam in se priporočam, da bomo lahko skupno naredili nekaj lepega za nas vse.

Janez Kompare, župnik

Svoj prispevek lahko nakazžete na naš račun, odprt pri Deželni banki Slovenije št. 19146-5003634645.

ZAPELJANI, ZLORABLJENI, IZIGRANI (družba v pasti modnih zmot)

je naslov knjige avtorice Christe Meves, psihoterapevtke za otroke in mladino iz Uelzena v severni Nemčiji. Doslej je izdala 113 knjižnih izdaj, njena dela so prevedena v 14 jezikov. Omenjeno delo je v preteklem letu izdala Celjska Mohorjeva družba. G. Vinko Škafar je v uvodniku napisal, da avtorica izhaja iz konkretnih primerov in raziskav, ki so sicer iz nemškega sveta, toda v času globalizacije je tudi naš prostor komajda kaj drugačen. Ta identičnost z našo stvarnostjo se bralcu ponudi že pri branju predgovora, v katerem avtorica navaja svoja prizadevanja pri najvišjih oblasteh za spremembo zakonodaje, s katero je država sistematično začela grabiti po otrocih. Že v šestdesetih letih je opozarjala, kaj se bo zgodilo z otroki, če bo država težila k postopnemu in sistematičnemu uničevanju družine. V tem obdobju so imele aktualne vlade veliko oporo pri mladih oblikovalcih javnega mnenja medijske diktature, ki niso upoštevali nobene zgodovinske podlage za to, da bi bili zmožni videti globlje povezave. To je bil čas vsesplošnega napredka na vseh področjih družbenega in gospodarskega življenja. Mnoga pomembna mesta na političnem področju so začele zasedati ženske, ki

so iz feminističnih vzgibov izrinjale moške – očete in s tem prikrajšale nove generacije otrok za vzgojo, ki jo po naravni zakonitosti lahko nudi le oče in je mati v nobenem primeru ne more nadomestiti. Ob nenehnem tehnološkem razvoju pa se je človek v tem preobratu počasi in sistematično vse bolj oddaljeval od narave. Precenjen ponos glede lastnih zmožnosti in moči ga je odvrčal k vrnitvi v priznanje svoje realnosti, kar pomeni, da je človek ustvarjeno bitje in s tem odvisen od svojega Stvarnika. Posledice so za človeka katastrofalne. Upad števila rojstev, velik porast števila splavov, nemoralnost, spodkopavanje družine in beda ločitev, naraščanje prestopništva in zasvojenosti, depresija in samomori; vse to avtorica označi za narodno epidemijo. Pogreznjen v opoj zmage nad naravo, je sodobni človek pozabil, da se mora od nje le učiti. V nasprotnem primeru ga ta udari nazaj z boleznijo in uničenjem. Spomnimo se lanskih katastrofalnih neurij in najbrž ni potrebno nikogar več prepričevati, da narava izstavlja račun za človeški napuh.

Pri svojem delu se avtorica opira na sporočila evangelija in v njem išče rešitve za posamezne primere. Propad duho-

vnih vrednot in nraavnih norm vodi v neodgovornost in pojem *dolžnosti* postaja vedno bolj prazen. Namreč, če nismo k ničemer zavezani, se *svoboda* približuje kaosu. Etično vrednost dobi pojem svoboda le takrat, kadar vodi k cilju, ki prinaša religiozni občutek odgovornosti. Samo tisti starši, ki si upajo s trdno in neomajno roko svojemu otroku nuditi varen prostor, v katerem so tako svetloba kot sence, bodo svojega otroka v puberteti in odrasli dobi lahko »spustili na svobodo«, ne da bi ob tem kakor koli zbežljali, kar bi škodilo njemu in družbi.

Posebni poglavji avtorica nameni najprej moškimi od vzgoje dečkov naprej, saj je moški v primerjavi s trdoživno

žensko naravo šibkejši, kar se tiče možnosti za preživetje, in ženskam, ki so v svoji izvorni naravi nagnjene k tenkočutnemu usmiljenju, ki ga uresničijo s pomočjo srčne kulture, ta pa je stvar prizadevanja za opazovanje, premišljevanje in osmišljanje. Srčna kultura rojeva pozornost do svojih bližnjih, izvira iz ljubezni in od nje živi. Zgodovinar Moser je leta 1986 zapisal: »Šele ženska naredi življenje prijetno. In zamenjava vlog v smislu emancipacije nikoli ne bo mogla nadomestiti moči njenega nasmeha.« Med ustvarjenimi bitji ni enakosti, zato pravičnost ne moremo doseči z izenačevanjem. S pravičnostjo se srečamo le

takrat, kadar drugega človeka priznamo v njegovi različnosti za enakovrednega in mu pomagamo pri njegovem razvoju.

Poglavja, kjer so opisani in s konkretnimi primeri prikazani začetki in nadaljnji razvoj sistematičnega uničevanja družine, nam govorijo, kako je država s svojimi direktivami odvzemala starševsko odgovornost. V letih od 1976-1982 so otroka razglasili za avtonomnega pod geslom »Pustite, da stvari tečejo svojo pot.« Ob podpori šole in medijev je bila staršem odvzeta oblast. In čeprav je institucija »družina« Stvarnikova zapoved, v kateri je materin-

stvo najpomembnejši poklic, je v takih razmerah vse več žena in mater ubežalo v zaposlitev v službi. Ukvarjanje z otroki in refleksija o samem sebi sta zelo težavni poti do resnice. Pogoste ovire proti temu znanju so olepševanje, samoprevara in ideološko sanjarjenje.

Vsekakor je knjigo vredno vzeti v roke. Življenje je zelo osebna naloga, ki nam jo je zaupal Bog. Vsak je poklican k temu, da iz njega naredi najboljše, to pa je smisel našega življenja, ki nam, popotnikom na robu veselja, daje oporo in pravo usmeritev.

Povzetek pripravila Metoda

SLEDIL JE GLASU SRCA

Foto: Matej Milneičič

*Hvalite Gospoda
v njegovem svetišču,
hvalite ga na nebesnem
svodu njegove moči!*

*Hvalite ga z glasom roga,
hvalite ga s harfo in citrami;
hvalite ga z bobnom in plesom,
hvalite ga s strunami in flavto;
hvalite ga na cimbale zvočne,
hvalite ga na cimbale doneče!*

*Vse, kar diha, naj
hvali Gospoda.
Aleluja!*

(Ps 50)

Z novoletnim voščilom sem tokrat dobila tudi povabilo na koncert. Pa ne na kakršenkoli koncert. Na koncertu naj bi tisti, ki me je povabil, nastopal. Kot dirigent.

Koncerta za nič na svetu ne bi hotela zamuditi. Ne samo zato, ker sem vedela, da bo glasbeno dotakljiv, ampak tudi zato, ker sem vedela, da je bila pot do tega koncerta tlakovana s takimi in drugačnimi preizkušnjami; kakor je verjetno vsaka, ko se odločimo, da sledimo glasu srca.

Ko sem tako sedela v dvorani Slovenske filharmonije in čakala, da mine odmor in se nastop začne, sem premišljevala o dirigentu. Skoraj dvajset let zborovodsko zvest Adoramus-u, dol-

goletni zborovodja Mladinskega zbora, organist v logaški župniji in še in še. V ušesih so mi zazvenele melodije, ki jih je v cerkvi igral s svojim klarinetom, in tiste, ki jih je prepeval. Spomnila sem se tudi, da je nekaj skladb sam napisal – od otroških (za prvo obhajilo) do zborovskih in vokalno-instrumentalnih. Iz melodij njegovega Laudate Dominum me je »zbudil« aplavz.

Na oder so prišli člani simfoničnega orkestra RTV Slovenija in za njimi tudi dirigent. Naslednja ura je bila ura veselja in navdušenja, ki je vrela iz Simfonije v A-duru. Simfoniki so se prepustili, da jih je dirigent vodil skozi glasbo, ki jo je pred tolikimi leti napisal veliki Beetho-

ven. Ob koncu je sledil močan in dolg aplavz. Kako tudi ne!? Glasba je bila dotakljiva in prevzemajoča in dirigent je za svoje delo zaslužil najmanj to – dolg aplavz. V njem je bilo vse to: nagrada, čestitke, ponos, hvaležnost ... dirigentu.

Dragi Marjan! Kar v imenu vseh, ki smo bili na koncertu: HVALA za tvoje novoletno darilo vsem nam. Vem, da boš svoje dirigentske sposobnosti delil mnogim; zboristom in instrumentalistom. Želim si, da bi svoje znanje, zanos, veselje in predanost Bogu tudi vnaprej prinašal v našo župnijo in nam bil vzgled – tako, kot to počneš že celo svoje življenje.

MK

Foto: Matej Miheličič

Ob več kot uspešno opravljenem absolventskem nastopu, ob podelitvi študentske Prešernove nagrade, ob prvem mestu Pevskega zbora Adoramus v Bratislavi ... ob koncertu na štefanovo in pred božičem, ob vseh bogoslužjih v domači cerkvi, kjer poslušamo petje in instrumente ... se kdaj zavemo, da smo lahko Gospodu neizmerno hvaležni za ljudi, ki nam to omogočijo? Kako se lahko srce odpre, ko zaslišimo kaj lepega, kako zaigra duša ob novi melodiji psalma, kako zahrepeni človekova bit po svojem Stvarniku, ko občuti lepoto človeških glasov ali glasov violine, flavte, orgel ...

Vesela sem in ponosna, da ima naša župnija Marjana: pevca, dirigenta, instrumentalista, profesorja ... Ko berem razne koncertne liste, kjer je opisana njegova bogata glasbena

pot, razne nagrade doma in v tujini, se mi zdi najlepši tisti stavek: vseskozi pa je organist v domači župnijski cerkvi. Človeka, ki se zaveda korenin, Gospod obilno blagoslavlja!

Marjan, iskrene čestitke za vse (zunanje) uspehe, notranje pa bo nagradil samo Tisti, ki vidi na skrivnem!

Vsaj nekateri vemo tudi, da je današnja vzgoja hudo naporna reč! Da je (dobro) učiti in vzgajati izredno pomembno, naporno in razvrednoteno delo, tako moralno kot denarno, vemo tudi samo nekateri. Če pa to delo sprejmeš kot poslanstvo, (...trpi brez miru ... je zapisal Prešeren) pa nekako gre. Ampak to zmorejo samo veliki ljudje! Hvala ti za vse vaje, ko skušaš iz limon'c iztisniti kar največ vitaminov. Pogumno naprej!

LjuT

LOGAŠKA ŽUPNIJA NA SVETOVNEM SPLETU!

Že več kot dve leti lahko poiščete vse aktualne informacije, Oznanila in Logaško župnijo (farni list) tudi na svetovnem spletu! Starejši, ki ne uporabljate te tehnologije, opozorite mlajše! Kadar ne morete priti k sv. maši v domačo župnijo, pa vas zanima, kaj piše v Oznanilih ali farnem listu, kliknite na: <http://zupnije.rkc.si/dolenji-logatec>.

Prav tako ste povabljeni, da sodelujete s svojimi prispevki, obvestili, pošljete kakšno fotografijo ... le tako bodo tudi te strani lahko zaživele.

PREDSTAVITEV NOVE ZGOŠČENKE

Kar nekaj razlogov me je privedlo k odločitvi, da v Logaški župniji predstavim zgoščenko, ki je izšla v adventnem času. Zelo zanimiv instrumentalni sestav, ki je edinstven in je posebej zanj napisan glasbeni cikel na poezijo Srečka Kosovela. Kombinacija orgel kot kraljice instrumentov in ustne harmonike, na videz preprostega instrumenta, s svojimi čudovitimi zvokovnimi kombinacijami pritegne poslušalca. Nedvomno je velik razlog, da bi vam to glasbo rad vsaj malo približal, tudi ta, da je soavtorica zgoščenske Polona Gantar tesno povezana z našo župnijo. Kot profesorica na orgelskem oddelku Glasbene šole Logatec se trudi izobraziti čim boljše organiste tudi za našo župnijo. Njeno neutrudno delo, strokovnost in predanost bogoslužni glasbi je že moč spoznati pri mladih organistih, ki so pri bogoslužju sicer na videz neopazni, a je še kako prisotno njihovo ustvarjanje skozi glasbeno umetnost. Tu vam ponujam kratek povzetek spremne besede z nove zgoščenske z naslovom Harfa drobnega dežja.

Peter Planyavsky, profesor za orgle in improvizacijo na Univerzi za glasbo in uprizarjajočo umetnost na Dunaju ter eden najbolj cenjenih organistov današnjega časa, je avtor ciklu

sa Harfa drobnega dežja in skladbe Tri miniature za pedalno blokflavto. Harfo drobnega dežja je komponiral na temo pesmi našega rojaka Srečka Kosovela in jo namenil zasedbi Polone Gantar in Mira Božiča na orglah in ustni harmoniki. Na zgoščenci so še dela Primoža Ramovša in Blaža Puciharja. Zgoščenko zaključuje avtorska improvizacija Mira Božiča z naslovom Improvizacija na temo Aleluja. Skladba odkriva interpretativne, tehnične in muzikalne zmožnosti ustne harmonike in instrument postavlja ob bok orglam, kraljici vseh glasbil.

Polona Gantar je diplomirala na oddelku za glasbeno pedagogiko Akademije za glasbo v Ljubljani in z odliko končala študij orgel v razredu prof. Klause Kuchlinga na koroškem deželnem konzervatoriju v Celovcu. Leta 2003 je zaključila magistrski študij orgel pri prof. Petru Planyavskemu na Univerzi za glasbo in upodabljačo umetnost na Dunaju. Na svojem področju je vsestransko aktivna, med drugim sodeluje z najuglednejšimi pevsкими zbori in v različnih komornih sestavih. Je organistka v frančiškanski cerkvi Marijinega oznanjenja v Ljubljani in nenazadnje profesorica orgel v logaški glasbeni šoli.

Miro Božič interpretira in ra-

ziskuje ustno harmoniko od leta 1992, ko je posnel svojo prvo zgoščenko Mozart blues. Med drugim sodeluje z Blažem Puciharjem in v razširjeni akademski zasedbi Quartettulipan (še violončelo in flavta). Z organistko Polono Gantar sodelujeta od leta 1999 in predstavljata enega najbolj zanimivih glasbenih duetov.

Jožef Ropoša, recitator v skladbi Harfa drobnega dežja, je večkrat nagrajeni slovenski igravec, član igralskega ansambla Mestnega gledališča ljubljanskega.

Skratka, na zgoščenci je glasba, ki je nekaj posebnega; nekaj posebnega so tudi avtorji in izvajalci glasbe. Priporočam jo vsakomur, ki mu je všeč tovrstna umetnost. Zgoščenko je moč kupiti v redni prodaj, kdor pa bi si jo želel priskrbeti po krajši poti, jo lahko naroči pri meni na tel: 031 31 99 94.

Želim vam prijetno poslušanje!
Boštjan

PRAZNOVANJE SVETEGA ANTONA PUŠČAVNIKA

(17. januar)

Sveti Anton Puščavnik je velik svetnik. Včasih je bil njegov god tudi velik praznik: praznovanje njegovega godu je bilo neprimerno pomembnejše kot danes, ko se gaspomnejo malonesamo še tisti Antoni in Antonije, katerih godovni zavetnik je. Kljub temu praznik svetega Antona Puščavnika, zlasti med starejšimi ljudmi, še ni pozabljen. Marsikdo še danes rad »poroma« k maši v Hotederšico. Tako je bilo namreč včasih. Iz vseh okoliških vasi, iz Rovt, Žibrš, Medvedjega Brda, Godoviča, Logatca in drugih krajev so ljudje za sv. Antona Puščavnika prišli k maši v Hotederšico in sabo prinesli kračo, ki so jo darovali v

cerkvi na stranskem oltarju – te so bile nato prodane na licitaciji, izkupiček pa je šel za cerkvene potrebe. Zato mu ponekod pravijo tudi Anton Kračon. Prinašanje krač se je imenovalo tudi kračevanje, običaj je bil v navadi skoraj po vsej Sloveniji in izvira iz 17. stoletja kot daritev vernikov zoper kugo. Po maši je bila veselica (podrsk), ki se je zavlekla pozno v noč. Ta je seveda še dodatno privabila mnogo ljudi.

In zakaj so ljudje včasih tako radili častili svetega Antona Puščavnika – ker je bil zavetnik živine, zlasti prašičev, pa tudi patron zaljubljenecv. (Če ti je Anton oziroma njegov prašiček pomignil, je to pomenilo, da se boš tisto letu oženil oziroma omožila.) Sv. Anton je skoraj vedno upodobljen s palico v roki in s prašičkom. Čeprav ima ta upodobitev svojo »uradno«, tj. cerkveno razlago, si je ljudstvo to podobo razlagalo po svoje. Ljudski Anton ima prav malo skupnega z zgodovinskim Antonom, ki so ga zaradi izjemnih darov imenovali tudi Anton Veliki: čeprav je bil po rodu preprost koptski kmet, velja za očeta krščanskega menišva (4. stoletje), kar pove že njegov vzdevek –

Puščavnik. Prašiček zraven njega verjetno izvira od tega, da je Anton tako Kristus imel moč izganjati demone (spomnimo se evangelija, v katerem Jezus napodi hude duhove v svinje). Ljudstvo pa si je to podobo razlagalo tako, da je bil Anton pastir pujsjev in da se je potem za zdravje in blaginjo letih treba zatekati k njemu. Praznik, močno razširjen po vsej Sloveniji, je po drugi svetovni vojni zamrl tudi zaradi tega, ker je propadala – in še propada – domača svinjereja.

Čeprav si je treba prizadevati, da ta praznik ne bi povsem padel v pozabo (če že ne greste k tradicionalni maši v Hotederšico, pa skuhajte vsaj kračo), je verjetno prišel čas, ko se bomo morali »vrniti« k zgodovinskemu Antonu. Veliki cerkveni oče sv. Atanazij je napisal čudovit življenjepis sv. Antona, ki je bilo eno izmed najpriljubljenih duhovnih branj mnogim rodovom. V slovenščini so dostopni izreki svetega Antona Puščavnika v knjigi Izreki cerkvenih očetov. Več informacij o tem lahko dobite pri župniku.

ekipa Logaški faran

ISKRICE SKUPINE NAZARET

Tudi otroci imamo v tem času veliko obveznosti. Veliko reči nas veseli in zanima. Minuli časi nam puščajo razne spomine. Včasih so veseli, drugič pa ne preveč. Veliko otrok iz naše skupine je bilo v teh dneh na smučanju. Nekaj pa nas je le ostalo doma . Iz svojih spominov smo pisali za vas.

OTROCI SKUPINE NAZARET

V lanskem letu sem se zelo razveselila nove sošolke. Nova dijakinja je k nam prišla iz Francije. Bilo mi je tudi zelo lepo, ko se je naša družina s Karitativo odpeljala v Portorož.

Veronika Brand

Lansko leto smo v naši družini lepo praznovali božič. Na silvestrovo pa smo se otroci veselili ob opazovanju raket. Občudovali smo jih gotovo več kot desetkrat. Verjemite, res jih je bilo lepo opazovati. Slabe spomine pa imam na bolezen. Zelo me je bolela glava. Imela sem vneto grlo, kar naprej me je zeblo. Nasploh mi to ni bilo všeč.

Maja Rok

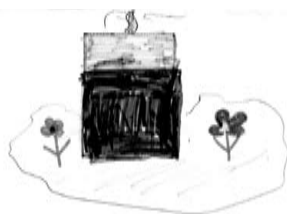
V lanskem letu sem se zelo veselila skavtskega tabora. Žal pa sem na njem že drugi dan zbolela. Ves dolgi teden sem preležala v šotoru ter se dolgočasila. Drugi otroci pa so se lahko lepo zabavali. Ja, to je moja najslabša stvar, ki se mi je zgodila. Najbolj pa sem se razveselila, ker sem dobila svojo novo sobo. Je zelo velika in v njej se prav lepo počutim.

Marta Cigale

Midve sva še nekoliko okorni za pisanje dogodivščin. Radi pa obiskujemo skupino Nazaret in v njej tudi lepo ustvarjamo. Z veseljem pa tudi radi kaj nariševa.

To sta najini zadnji risbici:

Loti Turk in Manca Fečur

V lanskem letu smo z vso družino pričakovali zelo lepo zadevo. Ta »zadeva« je bila naš novorojeni dojenček. Mami je rodila punčko, ime smo ji dali Karin. Vsi jo imamo zelo radi. Danes ima naša Karin že dva zobka.

Nina Rok

Za spominček od našega lanskega dela pa še kratek motiv iz naših predstav.

